

מסע צילום לסין

אוקטובר 2017

ארגון של "עולם אחר" בהובלת דורון הורביץ

צילום עיבוד ועריכה – דן רוגל
גם ההסברים והבלה-בלה, בסיוע גוגל, של דן רוגל...

סין –

שבועיים מסע הצילום שערכתי בה היו לי אתגר גדול. הרבה יותר גדול ממסעות צילום אחרים. ומכמה אספקטים שונים. אנסה לתאר כמה מהם.

ראשון, מבחינת הצילום. מסתבר, ז"א הסתבר לי, שזה היה הרבה יותר קשה מאשר לצלם טבע באפריקה. הרבה יותר קשה לצלם נופים ענקיים בתנאי ראות מגוונים, לפעמים באותו זמן ובאותו מקום, מאשר לצלם ציפור על ענף או אפילו צ'יטה במרדף. אין במה להתמקד, לא ברור את מה לחשוף, יש פרטים מעניינים גם במיקרו וגם במאקרו.

שני, המאמץ הפיסי. באזורים בהם היינו, בעיקר בחבל יונאן, 99.9 אחוזים מהשטח אלו הרים. תלולים. זריחות ושקיעות זה תמיד מלמעלה באיזה מקום. יכול להיות 1000 מדרגות או איזה אקוויולנט טרשי... כל היום... כל יום...

שלישי, הבאתי, בגלל נושא המשקל, רק עדשה אחת במקום שתי מצלמות עם שתי עדשות גדולות בדרך כלל. צילמתי עם עדשה 28-300ממ של ניקון. 3.5-5.6 המפתח. ויש מחיר.

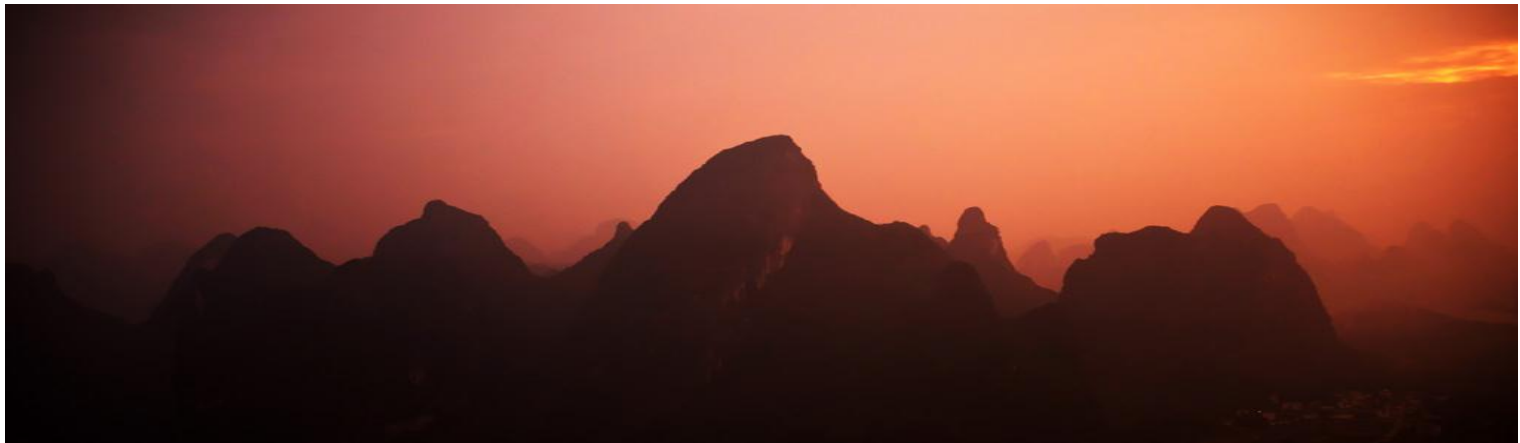
לא יכולתי להתאפק

"קלסיקה" של סין הישנה

**שלושת התמונות הבאות הן של הזריחה כפי שהיא נראית
מאחד ה"שפיצים", אחד מאלפי השפיצים המאפינים את
אזור גווילין . אפשר לראות גם את נהר הלי, המפורסם בזכות
עצמו. לקצה השפיץ הגענו טרום זריחה לאחר טיפוס כ-1000
מדרגות...**

ערב קודם טפסנו גם לפסגת שפיץ נוסף לצלם את השקיעה...

"גידול צדפות מהווה את האפשרות העתידית הרצינית להאכלת אוכלוסייה אנושית שתגיע בקרוב ל-9 מיליארד".

בניגוד לזיהום הסביבתי שגורם גידול דגים, אין הצדפות גורמות לזיהום סביבתי, להיפך. הצדפות מסננות מזהמים מלאכותיים (וטבעיים), משקעים ופיטו-פלנקטון מעמודת המים וכך מנקות את הסביבה הימית ומעלות את איכות המים. צדפה בוגרת אחת מסננת 200 ליטר מים כל יום. חקלאות הצדפות מהווה את ענף המזון שגדל מהר יותר מכל ענף (חקלאי) אחר, כיום מעריכים את גידול האצות ב 100 מיליארד דולר, ענף שבשלושת העשורים האחרונים גדל ב-8 עד 10 אחוזים בשנה.

גידול הצדפות נחשב לבר-קיימא מאחר שאין צורך בהאכלה. להיפך, הצדפות מוציאות מהמים את עודפי החנקן והצטברות חומרים אורגנים ובכך מונעות התפתחות "פריחת" אצות מזיקות.

אז אחרי שקוראים את הקטע העליון, מבינים למה כל חלקת מים בסין מנוצלת לגידול צדפות. מי שעוד לא הבין, צדפה זה אויסטר, זה מה שאוכלי מאכלי הים כל כך אוהבים. ובכן, ככה זה עובד:

תוקעים במים (ים או אגם) מוט, ועוד מוט, ועוד מוט. עשרות או מאות אלפי מוטות (אלו סינים). בין המוטות מתוחים חבלים אופקיים.

וזאת לדעת – צדפה, אחרי שהוציאו את הפנוכו האכיל שבה, תגדל אויסטר חדש בתוכה אם היא תהיה במים! אז הסינים קודחים בה חור, משחילים כמה עשרות על חוט ואת החוט קושרים לחבלים שבין המוטות. והחוט הזה עם צדפות האם משתלשל אנכית לתוך המים. ואז, יש לנו עשרות אלפי מוטות בתוך המים. מאופק לאופק, בלי גוזמה.

בבוקר, עוד לפני הזריחה, אנחנו מטפסים ומטפסים (קיבינימט) עד שמגיעים, לפני הסינים, תופסים מקום ומצלמים... תראו תוצאות כאן וגם בהמשך.....

וזה בדיוק מה שאני מצלם....

**תה ואורז יש בסין... על זה אני גדלתי... אבל אף פעם לא ידעתי בדיוק איך
זה נראה במציאות... עד עכשיו... וראיתי... אומנם לא תה, אבל בטח אורז...
הנה תראו בעצמכם-**

**מאות ק"מ של טרסות, והן נבנו במשך מאות רבות של שנים ובהן מגדלים
את האורז בהצפה. הטרסות האלו מוצפות מרבית חודשי השנה.**

**מלבד יופיין, מה שהופך את הטרסות שאנחנו רואים לכל כך ייחודיות הוא
שיטת העיבוד בה משתמשים האיכרים. בעוד ששדות אורז נפרשים לרוב על
מישורים רחבים או לכל היותר במדרונות מתונים יחסית, ביואן-יאנג מציבה
הקרקע אתגר לא פשוט לחקלאים, עם הרים גבוהים ותלולים. המקומיים
בנו על מדרונותיהם המשופעים את שדות האורז טראסה על גבי טראסה,
קטנה וצרה ככל שתהיה. הדבר יצר את המראה הדרמטי שרואים היום.**

**הטרסות מביאות לידי ביטוי מאפיין סיני שקשה להתעלם ממנו: זהו
המיצוי עד תום. במקרה הזה, מיצו את אדמת ההרים. מגובה של כמה
עשרות מטרים ועד לכמה אלפים!**

**יש כמה "פינות" אליהן נוהרים המקומיים לצלם. שם גם אנחנו היינו. לא
ראינו תיירים מערביים. אנחנו היינו אטרקציה לא פחותה מהטרסות...
בלונדיניות....**

במקומות רבים בדרום-מזרח אסיה אפשר לראות טרסות אורז במורדות ההרים. אבל הטרסות המדהימות ביותר נמצאות ביואניאנג (Yuanyang שבמחוז יונאן, בדרום-מערב סין. טרסות האורז הללו, שנוצרו לפני יותר מאלף שנה, מכסות את רכסי ההרים לאורך מאות קילומטרים והן הוכרזו כאתר מורשת עולמית של אונסק"ו. בעבודת כפיים סיזיפית הוקם הפלא ההנדסי וההידרולוגי הזה, והתוצאה מפתיעה את המתבונן בשלל צורות וצבעים, שהעין לא שבעה מהם.

במחוזותיה ההרריים של סין כמעט שאין אדמה מישורית נוחה לעיבוד, ולכן התעורר הצורך בטרסות לגידול אורז, דגנים ושאר ירקות. הטרסות המדהימות של מחוז יואניאנג (Yuanyang) נוצרו לפני כאלף שנה על ידי בני המיעוט ההאני. זהו פלא־טבע מעשה ידי אדם, המכסה רכסים שלמים בגובה 1,200 מטרים מעל פני הים ונפרש לאורך מאות קילומטרים. למתבונן החולף נראות הטרסות כמוצג דומם, אבל האמת היא כי ההר שוקק חיים וקול – פכפוך מים בלתי פוסק, קרקור ברוזי בר, גערות חקלאי החורש בעזרת תאו וצחקוק עליז של זורעות שתילי האורז.

בדרום סין יש שני מחזורי גידול אורז בשנה, ובכל אחד מהם שבעה שלבים קבועים: הפיכת קרקע, הצפה, חריש, זריעה, קציר, דיש וייבוש גרגירי האורז. הטרסות נבנות בשיפוע של עד 70 מעלות, גובה כל טראסה יכול להגיע לשני מטרים. הטרסות הן פלא הנדסי וההידרולוגי שנבנה ומתוחזק בטורייה ובמעדר, עם מים ניגרים המגיעים בכוח המשיכה לכל פינה במתחם הבלתי נתפש הזה.

בקצה הצפוני של יונאן ממש על גבול סצ'ואן מתחבא מחוז דונגצ'ואן האלמוני, שאדמות שדותיו צבועות בצבע אדום בוהק. זהו אזור יפה, מעניין, מפתיע ושונה מהנוף התיירותי הממוצע בסין. רק בשנים האחרונות שמו של האזור החל לעבור מפה לאוזן כאופציה תיירותית והוא זכה לשם התיירותי – האדמה האדומה של דונגצ'ואן (Dongchuan Red Land, Dōngchuān hóngtǔdì, 东川红土地). ועדיין רוב מי שמגיע הנה הם צלמים סינים חובבים. לא תמצאו כאן חנויות מזכרות ואוטובוסים עמוסי מטיילים ואפילו בהוסטלים אין דוברי אנגלית – רק טבע, טבע פראי וקסום וטבע אנושי אותנטי.

האדמה האדומה היא לא טריק תיירותי, אלא תוצאה של ריכוז מתכות ייחודי, ולמעשה ניתן לראות עדויות לתופעה הזו לאורכה ולרוחבה של פרובינציית יונאן אך הודות לדרך עיבוד האדמה במקום, בדונגצ'ואן המראה הזה נחשף במלוא הדרו. לצבע האדום משתדכים בכל עונות השנה גידולי השדה הירוקים ובעונות מסוימות חלק משטחי הגידול נצבעים גם בפרחים לבנים או צהובים.

בין נקודות התצפית המועדפות בסביבה תוכלו למצוא את "עמק השקיעה" (Luòxiá, 落霞沟), שגופי שמו ניתן לנחש שמומלץ להגיע אליו לקראת רדת השמש, אך למעשה הוא מקסים לא פחות גם באור מלא. נקודות תצפית מועדפות נוספות לשקיעה הן ווה-פאנג ליאנג-דזה (Wǎfáng Liángzǐ, 瓦房梁子) ויואה-פו-או (Yuèpǔ āo, 乐谱) (凹). אתם רוצים לצפות בזריחה סעו לדה-מה-קאן (Dǎmǎkǎn, 打马坎) אך צפו לתחרות אינטנסיבית עם הצלמים הסינים החרוצים על מקומות הצילום הטובים ביותר.

אכן! אבל באנו קודם (קימה ב03:00) והיו לנו המקומות הטובים!!!

עמק השקיעה

**אתם זוכרים, אני מקווה, את ההסברים שלי על גידול הצדפות.
אז הנה, כאן, עוד שלוש תמונות להדגשת הענין. רק שהפעם זה לא מצולם
בתנאים בלתי אפשריים, אלא, בתנאים של בני אדם...
ים של מוטות, מאופק לאופק....
מסתבר שהסינים באמת מתייחסים לזה בכל הרצינות.....**

במצגת הזאת, רציתי להראות, לשים דגש בעצם, על מה שהיה מיוחד לי במסע הצילומים הזה. וזה מתבטא בעצם במה שראיתי הפעם ולא ראיתי בביקורים קודמים שלי בסין. והיו לי לפחות שניים כאלו קודם.

- אז אם לסכם את מה שהיה לי מיוחד, והיה ללא כל צל של ספק, אלו יהיו –**
 - הטראסות המטמטמות, הן אלו של אזורי יונאן, והן אלו הצבעוניות של אזור דונגצ'יאן,**
 - המראות והנופים שהצלחתי לצלם, כמו אלו של הזריחה והשקיעה באיזור גווילין**
 - "שדות" הצדפות בזריחה, בכל האתרים. תמונות מיוחדות. אתגר צילומי.**
- כל אלו "סידרו לי היום"...**
- אבל, כמו לכל צלם, היו גם לי עוד דברים שצילמתי.**

אלו הם הדברים שכל מי שמחזיק מצלמה לא יכול להתאפק והוא מצלם, ויהיו אלו אפילו הדברים שמארגני המסע מארגנים בשבילך מראש... ובאמת, אפילו שזה על גבול הקיט'ש, זה לא כל כך נורא... יש ביניהן אפילו כמה תמונות נחמדות!

הנה כמה אחדות...

הדייג עומד במים הקפואים, משקיע
את הרשת ע"י הרמת יד שמאל.
האבן באמצע עוזרת לשקיעה. אחרי
זמן כשאיזה דג נכנס (או לא), הוא
מרים את הרשת ומוציא את הדג..
ומכניס אותו למיכל...

לסיום המצגת הזאת בחרתי לשים שתי תמונות, צילומים מיוחדים לדעתי. בעיר הגדולה פוז'ו, (אם אינני טועה), יש גשר שממנו, בשקיעה, יש נוף הרים מיוחד במינו. כנראה שכל ערב מתאספים שם מאות סינים, אני מניח שהם באים מכל רחבי המולדת, אוטובוסים מפוצצים ורוכבי אופניים. וגם אנחנו. מתפרשים לאורך הגשר וגם מתחתיו. מקבעים את המצלמה עם החצובה ומתחילים להשתולל. התמונות שלי הכי יפות משם, על דעתי הן אחרי שהשמש כבר ירדה מאחורי ההרים, השמים צבועים באדום וההרים ממול מקבלים את כל גווני האפור והשחור. זה היופי!

שני צילומים להדגמת הענין לפניכם.

וכל דבר יפה נגמר בסוף....